

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984426688/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

fjase, det trænger man virkelig til. Jeg har såmænd alvor nok i min forretning og mine bøger, og i længden holder jeg mest af de kvinder, som snakke om ingenting, det er en hvile for mig. Ja, sådan sa han.»

»Nå,« sa Charlotte. Hun sad nu mere hen ad den anden side til og søgte bort med øjnene, men måtte blie der. Hun var så blød og bred, man kunde se på hende, at myg og lopper og andre blodsugere måtte være slemme ved hende.

»Vi talte om så mange ting,« vedblev fru Therkelsen, »han er i grunden den mand, jeg kender bedst af alle. Også om ægteskabet talte vi. Se, De er nu en udmærket veninde, fru Therkelsen, sa han somme tider, men De vilde aldrig passe til at være min kone. — Så De behøver ikke at være skinsyg, frøken Lind! — De er for alvorlig, sa han, De ser for dybt på tingene. Hvis jeg engang skal forloves — nå, nu er han jo da blevet forlovet alligevel.«

Charlotte sad som et velopdragent barn, der i et selskab blir sparket af en fæl unge, men som ikke tør flytte sig af lutter artighed.

»Nå,« afsluttede fru Therkelsen, »men jeg tænkte jo nok, at når det kom til stykket, at han skulde forloves, så vilde han alligevel ikke følge det princip.«

Da så fru Lind, som ingenting kunde høre, at et af hendes børn var i nød, og hun kaldte sit mishandlede barn hen i et mindre ondsksfuldt hjørne.

Andetsteds var samtalen faldet på realskolebestyreren. Det var fru Laursen, der gjerne vilde høre noget ufordelagtigt om ham; hun afskyede ham instinktmæssigt, som det bløde må afsky det hvasse, men hun bagtalte ham aldrig, det forbød hendes ærlige natur hende, hun vilde bare gjerne høre andre gøre det.

For at ha sin samvittighed fri begyndte hun derfor

med at rose ham: »Hr. Hørslev er vist en umådelig dygtig lærer,« sa hun henvendt til Bjerregård.

»Det kender jeg slet ikke noget til,« svarede denne.

»De har da hørt ham til eksamen.«

»Det har jeg ganske vist.«

»Nå, hvad indtryk har De så fået?«

»Ja se — det er jo sådan en skønssag. Een kan synes, det er meget godt, en anden — — det er ikke så let at udtale sig om.«

»De må da ha en mening.«

»Det har jeg unægteligt, ja; det er ganske rigtigt.«

»Men De vil ikke ud med den.«

»Hm ja — min mening behøver jo ikke at være den absolut korrekte.«

»Der er mange, der ikke synes om ham,« borede fru Laursen videre.

»Det er nok muligt. Mig har han aldrig fornærmet. Jeg har heller ikke søgt nærmere omgang med ham.«

»Der kan De se, at De heller ikke synes om ham!« triumferede fru Laursen.

»Det har jeg aldeles ikke sagt.«

»Nej, det har hr. Bjerregård ikke,« sa overlæreren. »og det er fuldkommen korrekt.« Han påskønnede i høj grad den unge mands indirekte måde at nedbryde den andens rygte på.

Men fru Laursen var ydmyget og iltter: »Man siger da også —«

»Man siger så meget,« afskar fru Lind. Der var netop en historie i gære om Hørslev, men den var ikke moden, og man kan ikke være tjent med, at en god sladderhistorie fordærves af utidige pjattere.

»Jeg derimod,« sa Lind, »kan udtale mig med større frihed.« Bjerregård nikkede bifaldende. »Jeg vilde ikke ha ham til dansklærer for mine børn; han fylder eleverne med kritik. Det sømmer sig aldeles ikke for en hr.